

як усередині, так і за її межами відповідно до принципів громадянства. У свою чергу громадянин повинен додержуватися Конституції України та законів і виконувати встановлені обов'язки перед державою. На підставі вищезазначеного, можна стверджувати, що принципи громадянства є гарантією реалізації правового статусу громадянина в Україні.

Література

1. Про громадянство України: Закон України від 18 січня 2001 р. № 2235-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 13. – Ст. 65.

2. Толкачова І. А. Значення принципів громадянства України для реалізації прав та свобод людини і громадянина / І. А. Толкачова // Право України: Юридичний журнал. – 2010. – № 12. – С. 266-271.

3. Толкачова І. Конституційний принцип єдиного громадянства / І. Толкачова // Право України: Юридичний журнал. – 2009. – № 11. – С. 196-200.

УДК 342.71(043.2)

Майка К. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Толкачова І. А., к.ю.н.

ІНСТИТУТ ГРОМАДЯНСТВА ЯК ФУНДАМЕНТАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ

Основну частину населення будь-якої країни становить особлива категорія фізичних осіб, а саме – громадяни цієї держави. Громадянство є одним із визначальних чинників у характеристиці правового становища особи, одним із найважливіших елементів її правового статусу.

Дослідженням інституту громадянства в Україні займалися такі вчені, як Р. Бердій, Ю. Боярс, Л. Воеводін, Д. Златопольський, С. Косаков, О. Лотюк, В. Мелашенко, Ю. Тодика, І. Толкачова, Ю. Шемшученко.

Відповідно до Закону України «Про громадянство України» від 18 січня 2001 р. № 2235-III громадянство є правовим зв'язком між фізичною особою і Україною, що знаходить свій вияв у їх взаємних правах та обов'язках [1].

На сучасному етапі розвитку інститут громадянства можна досліджувати з різних точок зору в залежності від обраного критерію. Так, в залежності від обсягу інституціонального правового регулювання він розглядається у вузькому і широкому розумінні. Під вузьким розумінням інституту громадянства є його визначення через сукупність правил набуття та виходу з громадянства, взаємних прав та обов'язків особи і держави – такий підхід є традиційним [2, с. 20].

Найбільш поширеним у зарубіжній юридичній науці є визначення громадянства як особливого правового зв'язку між особою і державою, що породжує для них взаємні права і обов'язки. Конституційна теорія і практика розрізняє дві сторони громадянства – державно-правову і міжнародно-правову. У сфері міжнародно-правових відносин прийнято вживати термін «державна належність», який означає, що між особою і державою існує юридичний зв'язок особливого характеру, але при цьому особа може і не бути громадянином. Особа, зв'язана державною належністю, політично підвладна відповідній державі і має право на міжнародно-правовий захист з її боку. Але якщо ця особа не є громадянином, держава не зобов'язана гарантувати їй права і свободи у повному обсязі [3, с. 45].

Громадянство є засобом інституціоналізації принципів взаємовідносин держави і особи. Стан громадянства створює взаємні права і обов'язки. Держава поширює свою владу на громадянина як на своїй території, так і поза її межами, і може вимагати від нього виконання певних дій.

Громадянство – це такий правовий зв'язок особи з державою, який не обмежений у часі і просторі, ґрунтується на юридичному визнанні державою даної особи своїм громадянином і, як наслідок, обумовлений взаємними правами та обов'язками громадян і держави у випадках, зазначених у законі. Даний зв'язок полягає у поширенні на згадану особу суверенної влади держави незалежно від місця її проживання [4, с. 167].

Законодавство нашої держави керується тим, що кожен має право набутися та вийти з громадянства України відповідно до Закону. Також є суттєвим те, що при цьому не беруться до уваги походження, соціальне положення, расова та національна належність, стать, освіта, відношення до релігії, політичні та інші переконання. Належність особи до громадянства України дає змогу брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати та бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування (ст. 38 Конституції України) та інші привілегії [5, с. 198].

На підставі вищезазначеного, можна стверджувати, що інститут громадянства є одним з ключових та фундаментальних конституційно-правових інститутів, який становить собою сукупність конституційно-правових норм, які закріплюють та регулюють статус громадянина, принципи громадянства, повноваження державних органів, які беруть участь у вирішенні питань громадянства.

Література

1. Про громадянство України: Закон України від 18 січня 2001 р. № 2235-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 13. – Ст. 65.
2. Рева К.Є. Інститут громадянства в сучасній правовій доктрині / К.Є. Рева // Науковий вісник Академії муніципального управління: Серія «Право», Випуск № 1. – 2014. – С. 19-23.

3. Погорілко В.Ф. Конституційне право України / В.Ф. Погорілко. – К.: Наукова думка, 2002. – 734 с.

4. Тодика Ю.М. Громадянство України: конституційно-правовий аспект: навч. посіб. / Ю.М. Тодика. – Х.: Факт, 2002. – 254 с.

5. Толкачова І. Конституційний принцип єдиного громадянства / І. Толкачова // Право України: Юридичний журнал. – 2009. – № 11. – С. 196-200.

УДК 342.9(043.2)

Матулько М.Р., Ляшенко Д.О., студентки,
Навчально-науковий Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю.Л., к.ю.н., доцент

ДЕРЖАВНА ІНФОРМАЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ

Важливим чинником реалізації європейського вектору зовнішньої політики України, забезпечення повноцінної участі держави у загальноцивілізаційних процесах та міжнародних взаємодіях є удосконалення й інтенсивний розвиток інформаційної інфраструктури держави. Впровадження сучасних інформаційних технологій у різні сфери життя суспільства і держави супроводжується зміною форм інформаційних відносин між державою та суспільством, виробниками та споживачами інформації. Розвиток державної інформаційної інфраструктури зумовить інтеграцію України у світовий інформаційний простір, забезпечить її ефективний розвиток, конкурентоспроможність у системі міжнародних відносин та у глобальному інформаційному просторі, надасть можливість більш повною мірою задовольняти інформаційні потреби не лише українських, а й закордонних споживачів [1].

Пріоритетним напрямом державної інформаційної політики багатьох країн, в тому числі і України, став курс на побудову інформаційного суспільства, яке не може успішно розвиватися без формування інформаційної інфраструктури. У контексті формування інформаційної інфраструктури держави важливого значення набуває вивчення міжнародного досвіду формування та функціонування інформаційної інфраструктури, особливо розвинутих країн. Дослідження умов та підходів до створення інформаційної інфраструктури розвинутих країн дозволяє проаналізувати основні інструменти, які використовувались при цьому та виявити можливість й доцільність їх використання в Україні. Враховуючи міжнародний досвід, формування інформаційної інфраструктури України повинно базуватися на засадах пріоритетності